

klasgenoot

SUUS

zaterdag
3 september 22:12

Chaja danste zoals alleen zij dat kan. Haar haren deinden met haar lichaam mee. Ze droeg een witte jurk met een brede kanten rand, waar je haar gebruide huid doorheen zag. Hij stond haar waanzinnig. Op school kon ze zes keer langs je lopen zonder dat je haar opmerkte, maar als ze danste móést je kijken. Een zeldzame combinatie van ingetogen en uitbundig.

Die avond danste Chaja alsof ze er alles uit wilde halen, de laatste keer dat we bij elkaar waren na een zomervakantie vol strandfeesten. Het was september, school was net weer begonnen, maar zo voelde het niet. Ik denk dat we allemaal wilden dat we de zomer nog even konden vasthouden – al was het maar een laatste dag, avond, uurtje desnoods.

Ze was net aan het bijkomen van de slappe lach met Lexie, toen Wes bij haar kwam staan. Iedereen binnen een straal van drie meter was instant jaloers. Veel meiden, en ook jongens, hadden een zwak voor hem. Ik niet per se, ik keek liever toe hoe anderen verliefd werden. Fascinerend – en ook een beetje zielig – hoe anders mijn klasgenoten zich ineens gedroegen als ze indruk

probeerden te maken. Dat gebeurde deze zomer zo vaak dat ik wel een veldonderzoek had kunnen starten. Volgens mij was Wes eindelijk een keer écht verliefd, zoveel moeite had ik hem de hele zomer nog niet zien doen.

Chaja's gezicht glom toen Wes iets in haar oor fluisterde. Ik zag zijn hand omlaag bewegen over haar onderrug terwijl ze dansten. Even later zoenden ze. Ze vergaten allebei hun drankjes, die half-leeg naast elkaar stonden, vastgedraaid in het zand. Ze vergaten ons, de tijd, de wereld.

Toen gingen ze samen weg. Wes voorop, hij stak zijn hand uit, Chaja keek er een ogenblik naar. Even dacht ik dat ze twijfelde, maar toen verdween haar hand in de zijne en ze volgde hem, op haar blote voeten door het mulle zand. Ze beklommen de steile duinen. Wes hielp haar het laatste stukje, toen ze bijna struikelde.

Op de top kusten ze en ik hoorde ze lachen, boven de muziek uit.

En dat was de laatste keer dat ik ze die avond heb gezien.

CHAJA

dinsdag 6 december 8:01

Mijn voeten zitten vast.

Alsof er wortels uit omlaag groeien. Steeds dieper de grond in, net als die rare tentakels in *Stranger Things*. Of heb ik plotseling de zwaarste sneakers ter wereld?

Hoe dan ook, ik sta als een bevroren visstick aan de rand van het schoolplein. Die grijs gemêleerde tegelzee, zielige kwakjes struik, picknicktafels, het pannaveldje met de roodgekleurde hekjes – plotseling voelt het allemaal anders.

Of voel ik me anders?

‘Hé, Cha! Ben je van het mooie uitzicht aan het genieten?’

Ik kijk in het stralende gezicht van Lexie, mijn beste vriendin sinds de brugklas, en veins een glimlach. Ondertussen probeer ik of ik mijn voet al op kan tillen.

Nee.

‘Van dat beton?’ reageer ik. Mijn stem giert een beetje. Het beklemmende gevoel heeft nu ook effect op mijn ademhaling. ‘Tuurlijk niet.’

‘Gelukkig maar. Anders zou ik me serieus zorgen gaan maken.’

Kom,' zegt Lexie opgetogen. Ze haakt haar arm door de mijne en trekt me mee naar de ingang.

Ik kom los van de grond. Plof, plof, doen mijn voeten op het schoolplein, maar alleen omdat Lexie me de kracht geeft om door te lopen. Ook al heeft zij daar zelf geen idee van.

Ik negeer mijn benauwdheid en focus op Lexie, die honderduit kletst over haar nieuwe hond. Ze heeft eindelijk een teckel gekregen van haar vader. Haar hele slaapkamer is gevuld met prullaria in de vorm van teckels, van peper- en zoutvaatjes en boekensteunen tot een gieter waarvan één oog mist.

Zou het komen door vanmiddag? Dan hebben we een debat over drie woorden die ik niet eens hardop kan uitspreken. Veelbelovend begin.

Kom op, Chaja! Er is niets gebeurd, die avond. Niet echt. Niets ergs, in ieder geval. Je wilde hem, dus dan wilde je dit ook. En het is al drie maanden (en drie dagen) geleden, dus waarom ben je er überhaupt nog mee bezig? Dit debat gaat je gewoon lukken. Het is spel. Een toneelstuk, met een vooraf bepaalde rol.

Ik zeg het in mezelf, terwijl ik de helft meekrijg van wat Lexie vertelt. Wat op zich genoeg is, want ik weet nu dat ze een zwart-wit geruit jasje voor Takkie heeft gekocht, dat haar vader nog moet bijkomen van het feit dat er überhaupt kleren voor honden bestaan en dat Takkie drie keer van de zenuwen in de woonkamer heeft geplast.

Dan zie ik hem. Bij het pannaveldje, natuurlijk. Ik zie Wes' rug. Breed en gespierd, zijn handelsmerk, zichtbaar door de witte stof

van zijn longsleeve heen. Hij heeft geen jas aan, ook al is het herfst.

‘Hé, gaat het?’ vraagt Lexie.

Verschrikt kijk ik op. Ongemerkt ben ik weer stil gaan staan.
‘Ja, ik...’

Maar dan zie ik zijn buikspieren door het shirt heen. Zijn borstspieren. Aangespannen biceps. Ontspannen schouders. Donkerblonde haren in zo’n vettig maar toch stoer jongensstaartje. Lichte, bijna lichtgevende ogen. Ontblote tanden in een glimlach wanneer een van zijn vrienden iets schijnbaar grappigs zegt.

Gadverdamme. Mijn maagzuur komt met een rotvaart omhoog en maakt me misselijk.

Wat is dit? Ik zie hem elke dag op school – minstens één keer, maar meestal vaker. Al sinds de brugklas. We zitten in hetzelfde jaar en volgen samen een aantal vakken. Niet alles, want hij zit in de sportklas en ik niet.

Er hoefde niets te veranderen na die avond. Dat wilde ik niet en dus gebeurde het niet. Maar nu zit ik dus plotseling met schoenen met wortels eraan, wanneer ik bijna bij school ben. Wanneer ik bijna bij hem ben.

Lexie zwaait naar hem. Ook dat nog.

Wes zwaait terug. Met die hand die...

Haastig keer ik hem de rug toe. ‘Ik wil naar binnen.’ Pff, ik begin onwijs te zweten. Lekker handig. De schooldag is nog niet eens echt begonnen. Is dit hoe het vanaf nu zal gaan? Dan trek ik in ieder geval nooit meer een strak rood truitje aan, of grijs, of

iedere andere kleur waarin je gegarandeerd zweetplekken ziet.

‘Ah liefie, je bent toch niet zenuwachtig voor het debat?’

‘Ja, onwijs!’ zeg ik iets te hard, dankbaar voor deze opening.

‘Doe maar alsof je gaat dansen. Dan heb je ook geen podiumvrees, toch?’

Lexie slaat haar arm om me heen. Een veilig gevoel, dat tegenwicht biedt aan Wes’ ogen die op me gericht zijn bij elke beweging die ik maak. Verborgen onder haar schouder, en onder de capuchon die ik nu over mijn hoofd trek tegen de miezerregen, loop ik snel de school in.

WES

dinsdag 6 december 8:09

Waarom doet ze zo raar?

Nog steeds.

Of alweer.

Die avond op het strand eindigde ook al zo... vreemd. Maar daarna op school deden we gewoon oké tegen elkaar: hallo en hoe gaat het, niks bijzonders verder. Behalve gisteren, toen ze ineens een totaal ongeloofwaardig smoesje verzoon om niet samen met mij een werkstuk te maken. En nu laat ze haar beste vriendin naar me zwaaien en verstopt zij zich onder die capuchon, die bijna zo groot is als een tent?

Wijven, echt. Het is dat ze zo lekker zijn. Anders had ik echt geen zin in dat gedoe.

‘Gast, jij bent. Als je durft.’

Ik kijk naar Milo en produceer een spottend geluid. ‘Tegen jou? Altijd.’

Milo geeft me een schouderduw.

Ik duw terug, voor ik over het rode hekje van het pannaveld stap.

‘Eén tegen één,’ zegt Milo terwijl hij in zijn handen wrijft. Alsof hij werkelijk kans maakt tegen mij.

Panna is mijn spel. Als ik mocht kiezen, stond ik de hele dag tussen deze hekjes.

Gelukkig zitten Milo en ik in een van de sportklassen. Onze school eindigde vorig jaar in de top drie van de sportiefste middelbare scholen van Nederland. Omdat we meer uren per week sporten dan andere scholen, vette bewegingen hebben zoals een pannaveld en een klimmuur, en – hier zaten de juryleden volgens mij serieus om te snotteren – omdat we beweegactiviteiten met bejaarden en kinderen van het speciaal onderwijs doen.

Ik ben dit schooljaar de organisator van de sportdag met de bejaarden uit het woonzorgcentrum naast onze school – dankzij Brent, die mij voor de grap had opgegeven toen ik even naar de wc ging en nog ingelogd was. Wat ik natuurlijk weer te laat zag om er nog onderuit te komen. Een harde les om toch vaker mijn schoolmail te checken. Dus nu moet ik samen met Micky, onze gelukkig wel toffe gymleraar, nadenken over verantwoorde beweegopties als een rollatorparcours en badminton met ballonnen.

Nou ja, dat lukt me wel.

Net zoals school me ook prima lukt, zonder er al te veel moeite voor te doen.

‘Oké, laatste duel!’ roept iemand van buiten het veld. ‘Brent en ik zijn.’

Ik steek mijn duim op. ‘Of wil je het er nu al bij laten zitten?’ zeg ik tegen Milo.

Hij grijnst. ‘Nee, ik gun je je succesmomentje. Ik maak je straks wel af bij het debat.’

Het duurt even voordat het kwartje valt. O ja, dat is waar ook. Een dubbel uur debat. We hebben allemaal vooraf een rol gekregen, om ons voor te bereiden. Wat was de mijne ook alweer? ‘Win jij ook een keer,’ zeg ik tegen Milo, en dan: ‘Daar ga je!’

Ik pak de bal en het duurt niet lang voordat ik hem met een nieuwe trick poort. Genadeloos ingemaakt. Het beste begin van de schooldag. Ik hoor mijn vrienden lachen en juichen, net als de meiden bij de picknicktafel en alle anderen die een beetje in de buurt van het pannaveldje staan.

Ik trek mijn longsleeve over mijn hoofd en ren een rondje. Ik voel de overgang van herfst naar winter op mijn ontblote borst en mis de zomer nu nog meer, om meerdere redenen.

‘Woe-hoe!’ roept Leyla naar me vanaf de dichtstbijzijnde picknicktafel.

Brent slaat een arm om me heen en maakt een fluitgeluid terug. ‘Die moet je regelen, gast.’

Ik kijk hem aan. ‘Ja, ik weet niet, hoor. Uit de tweede? Ze heeft nauwelijks tieten.’

Hij klopt twee keer kort op mijn rechterschouder. ‘Die zijn juist makkelijk. Doen alles wat je wilt. En dan draai je d’r toch om? Best een lekker kontje heeft ze.’

Leyla stapt net van het bankje af en ik kijk nogmaals naar haar, door zijn ogen. Oké, misschien is ze toch best lekker, zoals ze daar staat. In ieder geval lekker makkelijk, daar houd ik ook

van. Brent heeft eigenlijk altijd gelijk als het gaat over meiden en seks.

Ik blaas een kushandje naar Leyla toe.